

siis isfiennast, kallis Eesti-rahvas, mängi ja kituše ja mu waimolikko louludega, laula kouniste Jõsandale ommas süddames. Sedda andko Jõsand ommast surest armust selle ue-aasta sees.

Sure tännowäart on meile ka „Berno postimehhe“ lehhed, mis igga nädalil kui lahke sõbber meie tuppä astub, keige mailma asjadest ja ka meie omma rahwa ellust ja ollemisest iggakord ued sannumid toob, ja ei wässi ial ärra omma raske töö jures. — Eht meie kül teame, et Jummal, kes taewad ja maad on teinud ja keik, mis seal sees on, ei ulla mitte nende templide sees, mis kättega on tehtud, — on siiski meile wägga armas ja tähhelepanemise wäart, ning kui üks imme Jummal armsa töö keige rahwa silma ees, — ja se on se kirrikutte-ehhitamine Tallinnas, mis mullo aasta peäle hakkas. — Waene ma-rahwas ja koggodus Eesti-ma pealinnas, mis liggi 12,000 hinge arro järrele suur, olli peäle 100 aastat kunnini omma Jummalatenistust wäikese rae-kabelis piddanud, — nüüd wast hallastasid üllemad ja kohtowannemad selle waeise koggodusse peäle, ja saab neile kaks suurt ja kanna kiwist kirrikut korroga woido pärrast ehhitud, ja ühhe hädda-kirikus saab jubba suur hull rahwast ellomannaga toidetud. — Wõtke sedda keik järrele, siis woime ja peame keigest süddamest ja rõmoga tännama, et Jummal ei olle mitte isfiennast tunnistamatta jätnud, ta on meile paljo head teinud, ta on taewast meile wihma ja head wiisjalist aega annud, ja meie süddamed täitnud roa ja rõmoga.

1863
1. 1913